

Особено мнение на съдията Румен Янков

Разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от Конституцията в частта ѝ „гласуването е лично“ не е неясна или двусмислена. Изразът не може да породи спорове както при житейската му трактовка, така и при използването му като специфичен юридически термин. Той е от тези, чиято употреба на говорим и юридически език съвпада. А и съдържанието му категорично се различава от представителството в публичното и частното право.

Понятието „лично“ в смисъл на изразяване на еднолична позиция, мнение по даден въпрос, извършване на действие е закодирано еднозначно в съзнанието и е плод на постигната непротиворечива конвенция в обществото.

Това, че гласуването се осъществява чрез различни способи - вдигане на ръка, пускане на бюлетина в урна, по електронен път, саморъчно подписване и прочие - не прави понятието неясно. В случая става дума за способи за гласуване или за неговия обем, но не и за неговото съдържание. Многообразието на способите, включващи и гласуването с електронна карта, няма отношение към понятието „лично“.

Искането не трябва да бъде разгледано и поради още едно съображение - спецификата на разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от Конституцията се отнася единствено до законодателния процес в частта му за гласуването. Всяко гласуване в парламента винаги е свързано с конкретна житейска ситуация - процедурата по чл. 53, ал. 2, т. 3, 4 и 5, предвидена в Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, която винаги може да бъде оспорена с конституционен довод, основан на посочения текст от основния закон. От тази гледна точка тълкуването е безпредметно.

Следващите два въпроса - допустимо ли е един народен представител да гласува освен със своята и с други карти за гласуване и противоконституционен ли е закон, приет чрез гласуване с чужди карти - имат риторичен характер. А известно е, че при тези въпроси не трябва да се отговаря, тъй като липсва проблемът незнание и отговорът е само един предвид на яснотата на изрази „гласуването е лично“.